

Bratři a sestry,

sotva jsme přivítali našeho Pána na svět příštího a ani nestačili vstoupit do nového roku, zase nějaký další šílenec v USA o silvestrovské noci smetl autem několik lidí. Je to hrůza, nevíme si s tím rady. Těžko se proti něčemu takovému dá bránit.

Nechceme se nechat sevřít strachem tváří v tvář takovému odvrácené stránce života. Vedle mnohého nadějného a dobrého je prostě a jednoduše nenávist až za hrob taky naší zkušeností. Má mnoho podob - rasismus, obludný celosvětový antisemitismus, náboženská nesnášenlivost, ruské dobovačné plány... Takhle taky vypadá náš svět po první čtvrtině 21. století a my to víme. Nechceme před tím utíkat, nechceme to lacině vytěšňovat z mysli. Tématem letošního farářského kurzu bude „Lux in tenebris“ – světlo v temnotách. Promýšlení stavu dnešního světa, kdy se dějí věci, o kterých jsme si mysleli, že jsou minulostí. Ale taky zápas o uchování naděje nade všemi ději.

Po prožité radosti z betlémského dítěte by se ledaskoho z nás mohl zmocnit smutek, hněv, deziluze, strach. Abychom si ale nezačali zoufat, aby v nás to Kristovo světlo stále svítilo, smíme slyšet tahle apoštolova slova:

„Bůh nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milého Syna.“ Když jsem našel tento verš, znovu jsem si uvědomil, jak silnou a nadějnou zprávu nám nese. Ano, stále ještě jsme konfrontováni s mocí tmy. Co to ale je ? Co je to ta moc tmy? Jsou to snad jakési tajemné síly, na které je člověk krátký a které si ho snadno podmaní a on se dostane do jejich vleku a závislosti? Nebo je to naše mravní selhávání? Nebo jsou to nějaké síly v přírodě, které neumíme ovládat a občas nám zahrozí nebo člověka přímo ničí? Je snad člověk před tím vším jenom bezmocnou figurkou? Rozumím tomu i tak, že to taky je něco, co vychází hlavně z člověka samotného a z jeho srdce. To, co vzniklo v lidské hlavě, to, co se třeba někdy tvářilo jako dobrá myšlenka, ale výsledkem toho bylo zotročení lidí a likvidace spokojeného, normálního života. Lágry, popraviště, rozvaliny.

Lid, který chodí v temnotách, uvidí veliké světlo. Takto prorokoval Izajáš. A to jeho proroctví se v betlémském dítěti splnilo. Tak to vyznáváme. Proč potom ale není ten náš svět dávno radikálně jiný?

Možná dosud podléháme falešné poosvícenské víře, že věci ve světě se postupně vyvíjejí směrem k dobrému. Vyvedly nás z toho přece už dvě světové války. A pokud si někdo myslel, že teď už to teď doopravdy platí, ovladač televizního přijímače nebo zpráv na Seznamu nás z této jistoty znova vyvede. Do podobného světa přišel Ježíš Kristus už před dvěma tisíciletími. Otevřelo se nebe a zněly zpěvy nebeských zástupů. Totéž se děje při jeho křtu. Zazní Boží hlas. Toto je můj milovaný syn, jehož jsem si vyvolil. Boží Syn vstoupil do lidských dějin. Nikdo tohle už nikdy nezruší, kdyby se cokoli dělo s námi nebo s celým světem. I kdyby se nám v životě vše sesypalo, i kdyby se zdálo, že svět stojí před samotným zánikem, Kristova moc trvá. Navzdory mnohým těžkostem Kristus vítězí, kraluje a vládne. Tohle si uvědomme vždycky, když nám náš život dá v budoucnu zabrat, tohle si uvědomme v každé chvíli, kdy se nám bude zdát, že věci, které mívaly svůj pevný řád, se nyní kymáčí. Nebo ve chvílích, kdy se

setkáme se zlem. Bůh nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna.

Když Pavel o tom království Božího Syna, do něhož jsme přeneseni, do Kolos psal, nemyslel to tak, že už jsme oběma nohama v nebeském království a už nás tento svět nemusí zajímat a jakoby vůbec nebyl. Ale chtěl tím říci, že všude tam, kde se nežije jen z vlastních sil a možností, ale spoléhá na Ježíše Krista, kterého si Bůh vyvolil jako Spasitele a Pána světa, pak není realita našeho světa už jedinou skutečností. V takové chvíli už na sebe bereme novou existenci, máme nové občanství, novou identitu Božích synů a dcer.

Tohle znamená být křesťany. Být Kristovými svědky, učedníky a následovníky. Pokud ano, pak už na nás nemají právo jiní páni. A mocnosti zla, temnoty a beznaděje už nás nemusí zlomit. Bůh nás přenesl jinam. Do království jeho Syna. I když zatím jen předběžně. Ale už teď to platí. Je to podobné, jako když se student dostane na vysněnou školu. Přijde mu vyznění poštou, má to černé na bílém, jsi přijat, už teď s tebou počítáme jako se studentem, i když studijní program dosud nezačal. Už je jinde, i když jen předběžně. To nebeské občanství už taky máme černé na bílém. Slovo Písma nás o tom ujišťuje – už to platí, i když ta plná radost v království Božího Syna teprve naplno propukne.

Dvě silná slovesa jsou v tom verši: vysvobodil, doslova ale „vytrhl nás“ ... a přenesl. Bůh nás vyrval z moci temnoty, svedl o nás tvrdý zápas skrze vlastního Syna. A pro Božího Syna to nebylo nic snadného. Obětoval se za nás na kříži, svedl těžký boj s ďáblem a se smrtí – abychom my měli odpuštění hříchů a přijali život úplně nový. Přenesl nás do nové existence. Bůh skrze Krista se o nás přetahoval s mocí temnoty – a to zlo přemohl, přetáhl, přetlačil. Vyrval nás z jeho moci navždy.

Ano, ta moc temnoty není ještě poražena definitivně. Mnoho lidí je ještě pod jejím vlivem. Mnoho životů ještě devastuje. Mnoho z nás dosud pocituje následky toho starého světa. Ale Boží Syn má ve svém království místa dost pro každého. Už teď a nyní.

Ano, i dnešní svět je stále hrozný, protože jsme si ho my lidé takový udělali. Zlo jsme sami nechali rozbíjet do netušených rozměrů, místo toho abychom zasáhli zavčasu. Ze strachu, ze zbabělosti, aby snad náhodou nebylo ještě hůř.

Ale současně je právě tento svět stále Božím světem. Světem, který se od Boha odklonil, ale on v Kristu nejhluběji prokázal, že ho nepřestal mít rád. Amen.

Pane Bože, díky za to, že tento svět, ať už jsme mu my lidé vtiskli podobu jakkoli hroznou, je přece tvým světem. A že ty budeš mít slovo poslední. Amen.